

Warszawa, dnia 29 maja 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 1356/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Protokolant: sekretarz sądowy Dominika Izdebska

po rozpoznaniu dnia 29 maja 2019 r. w Warszawie

sprawy M. J., syna W. i B., ur. (...) w W.

obwinionego o czyn z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 26 kwietnia 2018 r. sygn. akt III W 1396/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego M. J. na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego

VI Ka 1356/18

UZASADNIENIE

M. J. został obwiniony o to, że: w okresie od miesiąca czerwca 2016 roku do 4 kwietnia 2017 roku w W. przy ul. (...) w celu dokuczenia złośliwie niepokoił E. K. (1) poprzez notoryczne pozostawianie otwartych bram, tj. wjazdowej i bramy pomiędzy ich posesjami, utrudnianie wjazdu i wyjazdu oraz robienie zdjęć E. K. (2) i jej rodzinie, tj. o czyn z art. 107 kw.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2018r. w sprawie sygn. akt III W 1396/17 M. J. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że: w okresie od miesiąca czerwca 2016 r. do 4 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...)Gw celu dokuczenia E. K. (1) złośliwie ja niepokoił poprzez pozostawianie, szczególnie w godzinach nocnych, otwartej bramy wjazdowej prowadzącej na posesję pokrzywdzonej, tj. popełnienia czynu z art. 107 kw i za to na podstawie art. 107 kw skazał i wymierzył karę 300 (trzystu) złotych grzywny. Na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 zł tytułem zwrotu wydatków oraz 30 zł tytułem opłaty.

Apelację od wyroku złożył obwiniony, który zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść podnosząc, iż nie zgadza się z wyrokiem w całej rozciągłości i wnosi o jego zmianę poprzez uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego jest niezasadna. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Podstawę wyroku stanowił całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej. Nie budzi zastrzeżeń dokonana przez sąd I instancji ocena materiału dowodowego, która uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego i prowadzi do słusznego wniosku, iż czyn M. J. wypełnił znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 107 k.w.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż M. J. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Jako wiarygodne należy uznać zeznania świadków występujących w niniejszej sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego- E. K. (1) i świadka B. K.. Zeznania tych osób są bowiem całkowicie ze sobą zgodne. Co więcej znajdują potwierdzenie w dołączonym do akt sprawy nagraniu z monitoringu, wykonanych przez E. K. (1). Wprawdzie na nagraniu tych nie da się zidentyfikować obwinionego w sposób bezsporny, jednakże E. K. (1) nie miała żadnych wątpliwości, co do tego, kim jest nagrywana przez nią osoba. Ponadto po odtworzeniu wybranych wrywkowo nagrań na rozprawie, obwiniony nie kwestionował, że to on znajduje się na tych nagraniach. Analiza nagrań wskazuje, że obwiniony celowo nie domykał bramy wjazdowej oraz furtki prowadzących na posesję pokrzywdzonej oraz pozostawiał otwartą bramę wewnętrzną pomiędzy posesjami nawet w godzinach nocnych. Tym samym wersja wydarzeń przedstawiona przez obwinionego, jako sprzeczna z powyższymi dowodami, musiała zostać odrzucona.

Jak wynika z akt sprawy pomiędzy stronami niniejszego postępowania istnieje konflikt, jednakże w tym sporze to M. J. jest stroną inicjującą negatywne zachowania. Podobne zachowania ze strony obwinionego miały już miejsce w przeszłości, co potwierdza kopia wyroku w sprawie I C 803/14 wraz z uzasadnieniem (k. 6-19). Prawdą jest, że ze względu na ten spór E. K. (1) miała interes w tym, aby złożyć zeznania obciążające obwinionego, jednak obwiniony jako strona tego sporu również mógł złożyć wyjaśnienia, które nie odzwierciedlają rzeczywistości. W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że w realiach niniejszej sprawy na danie wiary zasługują zeznania pokrzywdzonej, bowiem znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka B. K. oraz w nagraniach z monitoringu znajdującego się na posesji pokrzywdzonej załączonych na płytach CD. Wbrew stanowisku skarżącego brak jest podstaw do przyjęcia, że pokrzywdzona razem ze świadkiem wspólnie i w porozumieniu postanowili pomówić obwinionego o czyn, który nie miał miejsca. Tym bardziej, że wyjaśnienia obwinionego są w tym zakresie sprzeczne. M. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i stwierdził na rozprawie, że bramę z drogi na posesję pani K. zawsze zamyka. Następnie w toku tej samej rozprawy składając wyjaśnienia przyznał, że tej bramy nie zamyka z jednego powodu, aby mieć pewność, że nie zostanie zablokowana i że żona z dziećmi będzie mogła wyjechać z posesji. Tymczasem rację ma Sąd Rejonowy nie dając wiary tym wyjaśnieniom z uwagi na ich sprzeczność z utrwalonymi przez pokrzywdzoną nagraniami na płytach CD. Analiza tych nagrań potwierdza, że obwiniony celowo nie zamyka bramy wjazdowej prowadzącej na posesję pokrzywdzonej, zmuszając w ten sposób pokrzywdzoną do zamykania za nim bramy. W świetle nagrań nie budzi wątpliwości Sądu, iż powód nie zamykania bramy podany przez obwinionego jest pozorny. Pomimo wielokrotnego zamykania bramy przez pokrzywdzoną ani razu nie doszło do zablokowania bramy i uwięzienia obwinionego bądź członków jego rodziny na terenie posesji. Na odtworzonych nagraniach nie widać aby pokrzywdzona zamykała bramę na klucz, lecz jedynie przesuwając ją w taki sposób aby jej koniec wszedł w prowadnicę. Tymczasem obwiniony celowo pozostawia wolną przestrzeń, nie dosuwając do końca bramy aby w ten sposób dokuczyć pokrzywdzonej, która wielokrotnie w ciągu dnia i w godzinach nocnych domyka bramę wjazdową i furtkę oraz zamyka bramę wewnętrzną. Gdyby rzeczywiście pokrzywdzona blokowała przejazd obwinionemu to niewątpliwie takie zdarzenie zostałoby wykorzystane przez obwinionego przeciwko pokrzywdzonej z którą pozostaje od dłuższego czasu w konflikcie.

Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości co do tego, że M. J. złośliwie niepokoił E. K. (1) poprzez pozostawianie, szczególnie w godzinach nocnych, otwartej bramy wjazdowej prowadzącej na posesję pokrzywdzonej. Motywem działania M. J. były nieporozumienia z sąsiadami, zaś celem, co bezsprzecznie wynika z okoliczności sprawy, dokuczenie E. K. (1) i jej rodzinie. Tym samym zostało wykazane, że zachowanie obwinionego M. J. wyczerpało znamiona czynu z art. 107 k.w. (podzielając stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 25 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt II KK 215/15).

W ocenie Sądu Okręgowego zostały prawidłowo uwzględnione wszystkie okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary, a skutkiem tej oceny jest wymiar orzeczonej kary grzywny w wysokości 300 złotych.

Należy wskazać, że obwinionemu nie wymierzono kary grzywny w maksymalnej wysokości, gdyż za popełnione przez niego wykroczenie z art. 107 kw możliwe było orzeczenie kary grzywny w wymiarze od 20 do 1500 złotych, zaś

artykuł 24 § 1 kw stanowił dodatkową podstawę wymiaru kary za to wykroczenie. Przyjmując, że M. J. utrzymuje się z oszczędności, przy czym ma na utrzymaniu 3 dzieci (k.59), to nie sposób uznać, że wymiar grzywny stanowiący 1/5 część górnej granicy ustawowego zagrożenia jest rażąco niewspółmiernie surowy. Kara grzywny orzeczona przez sąd meriti jest zgodna z kryteriami wymiaru kary, określonymi w art. 33 kw i niewątpliwie nie jest rażąco niewspółmiernie surowa, ale będzie stanowiła odpowiednią i wyważoną dolegliwość za popełnienie wykroczenia przeciwko osobie pokrzywdzonej. Wskazać należy, iż obwiniony złośliwie niepokoił pokrzywdzoną przez okres 10 miesięcy.

Wymierzona obwinionemu kara grzywny nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego, posiadającego majątek znaczącej wartości (dom, 3 samochody) oraz zdatnego z racji wieku i stanu zdrowia do zarobkowania.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.